

Astrid Lindgren

Emiel van de Hazelhoeve

vertaald door Rita Törnqvist-Verschuur

met tekeningen van Philip Hopman

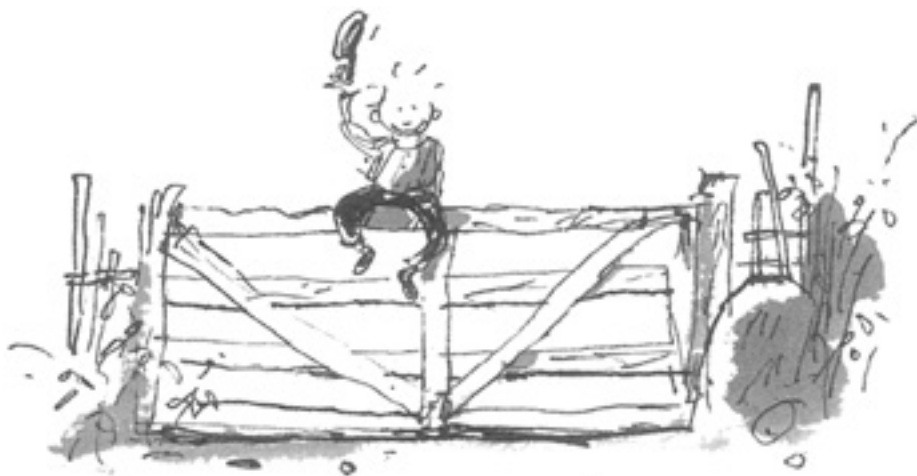
Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1. 1/2

Over Emiel en de andere bewoners van de Hazelhoeve

In Lönneberga in Småland woonde eens een jongen die Emiel heette, Emiel van de Hazelhoeve. Hij was een echte wildebras, en koppig was hij ook. Lang niet zo aardig als jij. Maar hij zag er wel aardig uit, ja, dat wel. Als hij tenminste niet aan het schreeuwen was.

Hij had blauwe ogen, een rond gezicht met blozende wangen, en blond, pluizig haar. Daardoor zag hij er zo lief uit dat je bijna zou denken dat Emiel een engeltje was. Maar dan vergis je je. Vijf jaar was hij en sterk als een jonge os, en hij woonde op de Hazelhoeve in Lönneberga. Als hij zijn pet kwijt was, dan riep hij heel hard: ‘Wie zet er m’n pet op m’n kop?’ Dan moest iedereen meteen helpen zoeken naar een blauw petje met een grote zwarte klep, dat Emiels vader een keer voor zijn zoontje in de stad had gekocht.

Emiel was heel erg aan zijn pet gehecht, en als hij 's avonds naar bed ging, dan zei hij tegen zijn moeder: 'Zet m'n pet op m'n kop!' Zijn moeder wilde eigenlijk helemaal niet dat Emiel met zijn pet op sliep. Zij vond dat een pet op een plankje in de hal hoorde. Maar als ze dat zei, ging Emiel als een razende tekeer. Tot aan de andere kant van Lönneberga kon je hem horen schreeuwen: 'Zet m'n pet op m'n kop!'

Drie weken lang sliep Emiel iedere nacht met zijn pet op. Dat ging best, ook al was het wel een beetje hobbelig. Maar het belangrijkste was dat Emiel zijn zin kreeg, daar stond hij op. Het allerbelangrijkste was trouwens dat zijn moeder haar zin níet kreeg. Ze had Emiel eens een keer met Kerstmis boontjes te eten willen geven, omdat groente zo gezond is, maar daar kwam niets van in. 'Ben jij dan van plan om nooit van je leven groente te eten?' had zijn moeder gevraagd. 'O jawel,' had Emiel gezegd. 'Als het maar echte groente is.'

En toen was hij stilletjes achter de kerstboom op een paar dennenaalden gaan zitten knabbelen. Maar daar had hij al snel genoeg van gekregen, want die prikten in zijn mond.

Zo koppig was Emiel dus. Hij wilde de baas spelen over zijn moeder en zijn vader en de hele Hazelhoeve en eigenlijk ook over heel Lönneberga. Maar daar deden de bewoners van Lönneberga niet aan mee.

‘Wat vervelend toch voor de Svenssons op de Hazelhoeve, dat ze zo’n wildebras van een jongen hebben,’ zeiden ze tegen elkaar. ‘Daar komt niets van terecht.’

Dat hadden ze gedacht, die mensen uit Lönneberga, haha! Maar als ze geweten hadden hoe goed Emiel later terecht zou komen, dan hadden ze zeker hun mond gehouden. Stel je voor dat ze geweten hadden dat hij nog eens in de gemeenteraad zou zitten! Misschien weet jij niet precies wat een gemeenteraad is, maar dat is iets heel belangrijks, dat kan ik je verzekeren. En daar kwam Emiel toen hij groot was zomaar in.

Maar nú hebben we het alleen over Emiel toen hij klein was en op de Hazelhoeve in Lönneberga woonde met zijn vader, Anton Svensson, en zijn moeder, Alma Svensson, en zijn kleine zusje Ida. Er was ook een knecht die Alfred heette, en een melkmeisje dat Lina heette. Want toen Emiel klein was, had je knechten en melkmeisjes in Lönneberga en ook op andere plekken. De knechten ploegden en zorgden voor de paarden en de ossen, en ze haalden het hooi binnen en potten de aardappelen. De meisjes molken de koeien, en ze deden de afwas en schrobden de vloeren en zongen voor de kinderen.

Nu weet je precies wie er op de Hazelhoeve woonden: vader Anton, moeder Alma, kleine Ida, Alfred en Lina. En verder twee paarden, een paar ossen, acht koeien, drie varkens, tien schapen, vijftien kippen, een haan, een kat en een hond. En Emiel.

De Hazelhoeve was een prachtige, roodgeverfde boerderij, die tussen appelbomen en seringen boven op een heuvel lag. Eromheen lagen akkers en weiden en velden en een meer en een heel groot bos.

Het zou heel rustig en stil geweest zijn op de Hazelhoeve, als Emiel er maar niet gewoond had.

‘Dat joch haalt altijd streken uit,’ mopperde Lina. ‘En als hij zelf de boel niet op z’n kop zet, dan gebeuren er toch nog allerlei rare dingen met Emiel. Ik heb nog nooit van mijn leven zo’n kwajongen gezien.’

Maar Emiels moeder nam het altijd voor haar kereltje op. ‘Dat valt allemaal best mee,’ zei ze dan. ‘Vandaag heeft hij Ida maar één keer geknepen en een kannetje met koffieroom omgegooid, dat is alles... O ja, hij heeft de kat ook nog achternagezeten om het kippenhok, dat was ik bijna vergeten! Maar in ieder geval vind ik dat hij de laatste tijd rustiger aan het worden is.’

Maar Emiel was zeker niet gemeen! Hij hield heel veel van Ida en van zijn kat. Maar Ida móést hij af en toe wel knijpen, anders zou ze hem haar boterham met stroop niet geven. En de kat zat hij zomaar voor de grap achterna, en omdat hij wilde zien of hij

even hard kon rennen als een kat. Maar dat begreep de kat natuurlijk niet.

Op 7 maart was Emiel zo aardig dat hij Ida maar één keer kneep, en een kannetje met koffieroom omgooide en de kat achternazat. Maar nu zal ik je eens iets vertellen over een paar andere dagen uit het leven van Emiel, waarop er heel wat meer gebeurde. En of dit nu kwam omdat hij alles op z'n kop zette, zoals Lina dat noemde, of omdat het zomaar vanzelf ging, dat moet jij maar zeggen. Laten we maar eens beginnen met:

